

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudkyň Jiřiny Chmelové a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **D. H. N.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. CPR-45024-3/ČJ-2023-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2024, č. j. 175 A 5/2024-19,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 8. 11. 2023, č. j. KRPU-181384-28/ČJ-2023-040022, vyhostilo žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů a stanovilo dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Následně podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Spolu s ní požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvedl, že přiznání odkladného účinku je v daném případě jediným prostředkem k dosažení toho, aby případný úspěch v soudním řízení nebyl pouze úspěchem formálním, ale též faktickým. Požaduje, aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům stěžovatele prostřednictvím institutu kasační stížnosti byla včasná a spravedlivá, a to z toho důvodu, že stěžovatel jinak bude muset vycestovat bez reálné možnosti návratu zpět do České republiky. V České republice žije stěžovatel od dětství už více jak 24 let a má zde otce, kamarády, přátele a současnou přítelkyni. Stěžovatel dále odkázal na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, ve kterém Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti s ohledem na nutnost zajistit cizinci právo vystupovat v řízení

o kasační stížnosti a být v kontaktu s jeho zástupcem (tedy s ohledem na ústavně zaručené právo na spravedlivý proces).

[3] Stěžovatel dále uvedl, že naopak žádná újma státu přiznáním odkladného účinku nevznikne. Není zde ani hrozba narušení veřejného pořádku. Stěžovatel žádným způsobem nezneužívá, a dokonce ani nevyužívá sociální systém, ani se nikterak nepodílí na ničem, co by znamenalo jakoukoliv újmu na úkor zájmů státu i v tom nejširším slova smyslu.

[4] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil, neboť stěžovateli bylo uloženo vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky. Uvedl, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a sice s požadavkem, aby se na území České republiky zdržovali jen ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[6] Podle § 107 s. ř. s. platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Z citovaného ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[9] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012,

pokračování

č. j. 1 As 27/2012-32), a sice újmy, která není bagatelní, nýbrž významná (viz výše). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí významná újma vznikne, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší (resp. významné) újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu, k jehož unesení je nutno, aby stěžovatel svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).

[10] V souzené věci však stěžovatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl a ani Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že stěžovatelova situace patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen.

[11] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše zmiňovaném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38 v bodě 58 potvrdil dřívější názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32 (bod 7), dle kterého *„paušálním přiznáváním odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“. K přiznání odkladného účinku by tedy nemělo docházet bez dalšího, ale „jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele)“ (tamtéž; pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).*

[12] Má-li být důvodem pro přiznání odkladného účinku zájem stěžovatele na osobní účasti v nyní vedeném řízení o kasační stížnosti, musel by stěžovatel konkrétně tvrdit a osvědčit specifické okolnosti tohoto řízení. V tomto ohledu však stěžovatel žádné argumenty odůvodňující nezbytnost jeho osobní účasti v řízení, v němž je navíc zastoupen, nevznosl. Nejvyšší správní soud dodává, že v době všeobecně dostupných mobilních či počítačových aplikací umožňujících jednoduché posílání zpráv, připojených dokumentů, či dokonce videohovory, lze po stěžovateli spravedlivě požadovat vyvinutí alespoň minimálního úsilí, aby i po odjezdu z České republiky zůstal v kontaktu se svým advokátem. Tento závěr dovodil Nejvyšší správní soud rovněž ve výše zmíněném usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019-38, bod 68, čímž překonal mimo jiné i usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, na které v této souvislosti odkazuje stěžovatel.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně zmínil, že na území pobývá už více jak 24 let a má zde otce, kamarády, přátele a současnou přítelkyni. Nijak blíže však tyto vazby nespecifikoval, ani nedoložil. Tato nekonkrétní tvrzení tak nemohou založit ony rozšířeným senátem uváděné „další důvody“, které by v řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění odůvodnily výjimečné přiznání odkladného účinku. Ze spisové dokumentace naopak vyplývá, že stěžovatel pobýval na území České republiky sice již od roku 2002, avšak jeho integrita je na území České republiky není téměř žádná, neboť se sdružuje a pracuje pouze ve vietnamské komunitě a téměř nedokáže číst ani hovořit

v českém jazyce. S otcem se stýká pouze občas a oba jsou dospělými soběstačnými jedinci, kteří nevyžadují péči toho druhého. Tvrzený vztah s přítelkyní stěžovatel uvedl až v odvolacím řízení (v žalobě jej pak již ani netvrdil), přičemž žádné konkrétní informace k identitě údajné přítelkyně nikdy nesdělil (ač správní orgán na skutečnost, že nesdělil nic k identitě přítelkyně výslovně poukazoval). Nejvyšší správní soud k tomuto podotýká, že obecně vyjádřený zájem stěžovatele na setrvání na území České republiky s pouhým odkazem na citové vazby k přítelkyni (či ke kamarádům), nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 18. 3. 2021, čj. 5 Azs 48/2021-16, bod 9).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel dostatečně netvrdil ani neosvědčil konkrétní skutečnosti, které by mohly odůvodnit přiznání odkladného účinku z důvodu jeho rodinného a soukromého života.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[16] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu